

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 30 maja 2017 r. – Mahmud Ibrahim i in./Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-318/17)

(2017/C 309/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mahmud Ibrahim, Fadwa Ibrahim, Bushra Ibrahim, Mohammad Ibrahim, ustawowo reprezentowany przez rodziców Fadwę i Mahmuda Ibrahimów, Ahmad Ibrahim, ustawowo reprezentowany przez rodziców Fadwę i Mahmuda Ibrahimów

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepis przejściowy zawarty w art. 52 akapit pierwszy dyrektywy 2013/32/UE⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego, zgodnie z którym – w ramach transpozycji zawartego w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE upoważnienia rozszerzonego w porównaniu do poprzedzającego uregulowania – wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest niedopuszczalny, jeżeli wnioskodawcy w innym państwie członkowskim przyznano ochronę uzupełniającą, w zakresie, w jakim uregulowanie krajowe z uwagi na brak krajowego uregulowania przejściowego znajduje zastosowanie także do wniosków złożonych przed dniem 20 lipca 2015 r.?

Czy przepis przejściowy zawarty w art. 52 akapit pierwszy dyrektywy 2013/32/UE zezwala państwom członkowskim w szczególności na transpozycję rozszerzonego upoważnienia z art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE ze skutkiem wstecznym, w następstwie czego niedopuszczalne są także wnioski o udzielenie azylu złożone przed krajową transpozycją tego rozszerzonego upoważnienia, które jednak w momencie transpozycji nie zostały jeszcze ostatecznie rozstrzygnięte?

2) Czy art. 33 dyrektywy 2013/32/UE przyznaje państwom członkowskim prawo wyboru w kwestii odrzucenia wniosku o udzielenie azylu z uwagi na niedopuszczalność ze względu na istnienie odmiennej odpowiedzialności międzynarodowej (rozporządzenie Dublin) lub ze względu na przepis art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE?

3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy prawo Unii stoi na przeszkodzie odrzuceniu przez państwo członkowskie w ramach transpozycji upoważnienia zawartego w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej z uwagi na niedopuszczalność ze względu na udzielenie ochrony uzupełniającej w innym państwie członkowskim, jeżeli

a) wnioskodawca ubiega się o wzmocnienie ochrony uzupełniającej udzielonej mu w innym państwie członkowskim (nadanie statusu uchodźcy), a procedura azylowa w tym innym państwie członkowskim była i nadal jest obciążona systemowymi wadami, lub

b) konstrukcja ochrony międzynarodowej, a mianowicie warunki życiowe beneficjentów ochrony uzupełniającej w tym innym państwie członkowskim, które udzieliło już wnioskodawcy ochrony uzupełniającej

— naruszają art. 4 karty praw podstawowych lub art. 3 EKPC albo

— nie spełniają wymogów art. 20 i nast. dyrektywy 2011/95/UE, chociaż jeszcze nie naruszają art. 4 karty prawa podstawowych lub art. 3 EKPC?

4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie lit. b): czy dotyczy to także sytuacji, w której beneficjenci ochrony uzupełniającej nie otrzymują żadnych świadczeń na pokrycie kosztów utrzymania lub otrzymują je w znacznie ograniczonym zakresie w porównaniu do innych państw członkowskich, jednakże w tym zakresie nie są traktowani inaczej niż obywatele owego państwa członkowskiego?

- 5) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:
- czy rozporządzenie Dublin III znajduje zastosowanie w postępowaniu o udzielenie ochrony międzynarodowej, gdy wniosek o udzielenie azylu został złożony przed dniem 1 stycznia 2014 r., lecz wniosek o wtórne przejście został złożony dopiero po dniu 1 stycznia 2014 r., a wnioskodawca uprzednio (w lutym 2013 r.) uzyskał już ochronę uzupełniającą w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek?
 - czy z uregulowań dublińskich można wyprowadzić – dorozumiane – przejście odpowiedzialności na państwo członkowskie ubiegające się o wtórne przejście wnioskodawcy, w razie gdy odpowiedzialne państwo członkowskie, do którego skierowano zgłoszony we właściwym terminie wniosek, odmówiło wtórnego przejścia na podstawie przepisów dublińskich, a zamiast tego powołało się na między państwowe porozumienie o readmisji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 30 maja 2017 r. – Nisreen Sharqawi i in./Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-319/17)

(2017/C 309/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nisreen Sharqawi, Yazan Fattayrji, ustawowo reprezentowany przez matkę Nisreen Sharqawi, Hosam Fattayrji, ustawowo reprezentowany przez matkę Nisreen Sharqawi

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis przejściowy zawarty w art. 52 akapit pierwszy dyrektywy 2013/32/UE ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie stosowaniu uregulowania krajowego, zgodnie z którym – w ramach transpozycji zawartego w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE upoważnienia rozszerzonego w porównaniu do poprzedzającego uregulowania – wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest niedopuszczalny, jeżeli wnioskodawcy w innym państwie członkowskim przyznano ochronę uzupełniającą, w zakresie, w jakim uregulowanie krajowe z uwagi na brak krajowego uregulowania przejściowego znajduje zastosowanie także do wniosków złożonych przed dniem 20 lipca 2015 r.?

Czy przepis przejściowy zawarty w art. 52 akapit pierwszy dyrektywy 2013/32/UE zezwala państwom członkowskim w szczególności na transpozycję rozszerzonego upoważnienia z art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE ze skutkiem wstecznym, w następstwie czego niedopuszczalne są także wnioski o udzielenie azylu złożone przed krajową transpozycją tego rozszerzonego upoważnienia, które jednak w momencie transpozycji nie zostały jeszcze ostatecznie rozstrzygnięte?

- 2) Czy art. 33 dyrektywy 2013/32/UE przyznaje państwom członkowskim prawo wyboru w kwestii odrzucenia wniosku o udzielenie azylu z uwagi na niedopuszczalność ze względu na istnienie odmiennej odpowiedzialności międzynarodowej (rozporządzenie Dublin) lub ze względu na przepis art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy prawo Unii stoi na przeszkodzie odrzuceniu przez państwo członkowskie w ramach transpozycji upoważnienia zawartego w art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2013/32/UE wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej z uwagi na niedopuszczalność ze względu na udzielenie ochrony uzupełniającej w innym państwie członkowskim, jeżeli
- wnioskodawca ubiega się o wzmocnienie ochrony uzupełniającej udzielonej mu w innym państwie członkowskim (nadanie statusu uchodźcy), a procedura azylowa w tym innym państwie członkowskim była i nadal jest obciążona systemowymi wadami, lub